

Isten nem kívánja a gonosznak halálát

Időpont: 1947. április 27. Húsvét utáni 3. vasárnap

Helyszín: Nyíregyháza

Alapige: Ez 18,23

Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten; nem...

Tudatában vagyok annak, hogy ennek a szentírási versnek ilyen félbeszakítása, ahogyan most felolvastam, kissé erőszakos. Erőszakolt a mondatszerkesztés szempontjából, de egyáltalában nem erőszakolt a mondat értelmezése szempontjából. Mert, ha igaz is az, hogy az utolsó szó: nem, ez nem tartozik bele a mondat első felébe, hanem ez már a következő mondat első szava, mégis igaz az is, hogy erre a kérdésre: „*Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát?*” nem lehet más feleletet adni, mint ezt a rövid és határozott szót: „*nem*”. Mert Isten nem kívánja a gonosz halálát. Ennek a mondatnak nincs más értelme, minthogy Isten világossá akarja tenni azt, hogy neki semmi köze sincs a gonosz halálához. Azért mondja ezt nem kijelentés, hanem kérdés formájában, mert van olyan kérdés, amelyik erőteljesebb állítás, mint a kijelentés. Nyilvánvaló, hogy ez a kérdés nem arra irányul, hogy tisztázatlan kérdést tisztázzon, vagy ismeretbeli fogyatékoságot megszüntessen, hanem arra való, hogy eszméltessen bennünket. Valami letagadhatatlan, félre nem magyarázható, mindenki előtt világossá teendő tényre hívja fel figyelmünket: Isten nem kívánja a gonosznak halálát. Életének egyetlen porcikája sincsen, amelyiknek köze volna a gonosz halálához. Neki nincs semmi köze a kárhozathoz.

Ez az Ige nem Pilátus kézmosása Isten részéről. Pilátus mosta a kezét akkor, amikor az ő gyöngeségének következményei egyre nyilvánvalóbbakká lettek; szeretett volna szabadulni annak a felelősségétől, ami történt, ezért hátrította át a felelősséget a népre, mely a „*feszítsd meg*”-et kiáltotta (Jn 19,6). De Pilátusnak az ajkán hazugság volt az, hogy ő ártatlan a Krisztus vérének kérdésében, mert neki nemcsak joga és hatalma, hanem lehetősége is lett volna ahhoz, hogy Krisztust megmentse a kereszttől. Ő mondhatta volna azt, hogy ha akarjátok, váltsátok valóra fenyegetéseket, jelentsetek fel a császárnál, hogy nem vagyok barátja, hogy nem védelmezem az ő és a bíróság érdekeit. Nem bánom, ha rámegy a helytartóságom is, de nem engedem meg, hogy amíg én ülök a római birodalom helytartói székében, addig egy ilyen ártatlan ember halálos ítéletét végrehajtsák.

Isten ajkán nem ilyen képmutató és gyáva kézmosás ez a mondat. Az Ő ajkán valóság, hogy neki semmi köze a gonosz halálához, az ember elkárkozásához. Ha a bajbajutott ember örökös vádaskodásának, magamentő szándékának a szempontjából nézzük ezt az Igét, akkor sohasem fogjuk tudni megérteni. De ha az igazságot olthatatlan szomjúsággal a saját kárára is kereső embernek a szempontjából nézzük, vagy ami még jobb, a bűnbánat székéből nézzük ezt az Igét, akkor nem mondhatunk mást, csak azt: igazad van Uram, Neked semmi közöd sincsen a gonosz halálához. Mert Isten ezt a világot nem bűn-kényszerrel teremtette meg, csak a bűn lehetőségével. Az Ő teremtetési rendjében benne volt a bűnözés lehetősége. Enélkül nem lett volna sem az angyal, sem az ember erkölcsi lény. De a bűnözés lehetősége még nem a bűnözés kényszere. Gondolj arra testvérem, hogy az angyalok között is voltak, akik éltek a bűnözés lehetőségével, de voltak és vannak tizezerszer tízezer és ezerszer ezer angyalok szent serege, amelyik nem élt a bűnözés lehetőségével, hanem megmaradt az Úr szolgálatában. Bizonyos, hogy ember-milliók éltek és élnek a bűnözés lehetőségével, de volt egy ember, aki ember volt, mint mi, „*aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan*”, (Zsid 4,15) és bűnt mégsem cselekedett. Jézus is a bűnözés lehetőségével született e világra. Ha nem így született volna,

akkor a Sátán nem kísértette volna őt. És a bűnözés lehetősége nem lett nála bűnözés-kényszerré. Nem lehet tehát nekünk Isten teremtetési rendjére hárítani a felelősséget azért, hogy bűn, szenvedés és kárhozat van e világon.

Az Isten által megteremtett emberi lét-forma lehet nagyon nehéz, lehet, hogy valaki azt mondja, hogy mennyivel egyszerűbb volna, ha Isten úgy teremtette volna ezt a világot, hogy kihagyta volna a teremtés rendjéből a bűnözés lehetőségét; ha mi nem is tehetnénk mást, minthogy engedelmeskedünk Isten akaratának. Mennyivel simább volna az élet, mennyivel szebb és boldogabb volna az egész emberi lét. De akkor nem emberek lennénk, hanem gépek. Isten pedig embert és nem mechanizmust akart teremteni. És ha nem úgy nézek a teremtetési rendre, ahogyan én azt elrontottam, hanem úgy nézek reá, ahogyan azt Isten elgondolta, akkor nem lehet mást mondanom, mint azt, hogy ennél szebben, ennél jobban, ennél csodálatosabban Isten nem teremthette volna meg az ember-világot.

De Istennek nemcsak azért nincs köze a gonosz halálához, mert a bűnözés kényszere nem volt benne a teremtetési rendben, hanem az ember adta el magát a bűn rabszolgájának, hanem azért is, mert Isten eleve megmondotta, hogy a bűnözés lehetőségével való élésnek mik lesznek a következményei. E világon megtörténhet, hogy hibás váltóállítás következtében, vagy a vasúti személyzet fegyelmezetlensége, vagy gondatlansága következtében nekiszalad egyik vonat a másiknak, mert befutott az állomásra anélkül, hogy a jelző szabad utat mutatott volna, de Isten pályaudvarán egyetlen emberi élet vonata sem futhat anélkül, hogy világosan ne lássa: szabad-e az út, vagy tilos azon járnia. Nincs ember e világon, aki előbb, vagy utóbb világosan ne látná azt, hogy soha kísértés reám úgy nem támadt, hogy az abban való elbukásra Isten előre ne figyelmeztetett volna. Soha bűnt el nem követhettem úgy, hogy ilyen, vagy amolyan módon – hiszen Isten nem sablonokkal dolgozik – Isten figyelmeztető felemelt ujja meg nem jelent volna előttem és azt nem mondotta volna: vigyázz! mert halálnak halálával fogsz meghalni. Így volt ez az első ember-pártól kezdve mindig és így lesz ez mindig. Ő soha el nem hallgatta, soha el nem hallgatja és soha nem is fogja elhallgatni a bűn következményeit. Lehet-e akkor énnekem Istenre hárítani a bűneimért, a bűneim következtében reám szakadó minden nyomorúságért és a kárhozatomért a felelősséget? Arra az Istenre, aki megmondotta: a széles út vége veszedelem.

De ennél sokkal nagyobb dolgok is beszélnek nekünk arról, hogy mennyire nem kívánja Isten a gonosz halálát. Nézz testvérem a golgotai keresztre és ott meglátod, hogy mennyire nem kívánja Isten a gonosznak halálát. Mikor látja a bűnben vergődő emberiséget, mikor látja, hogy gyermekei mennek a tékozló gyermekek útján az örök kárhozat felé, – nem tudja ezt tétlenül nézni. Nem tudott bezárkózni megsértett királyi fenségének dacos magányába, nem burkolózott be szent felsége igazságszolgáltatásának bírói palástjába és nem mondotta azt, hogy amit megfőztetek, azt egyétek is meg. Nem tagadott ki bennünket bár ezer joga lett volna reá. Nem hunyta be szemét és nem mondotta, hogy az én fiam meghalt, számomra nincs többé. Nem bírta tétlenül nézni Isten a gonosz halálát. Ez az oka annak, hogy az első evangélium ezen a világon nem a Krisztus ajkán hangzik fel, hanem Isten ajkán rögtön az első bűneset után, túlharsogva az Éden-kert kapujának hatalmas becsapódását: ellenségeskedést szerzek a kígyó között és az asszony magva között és az asszony magva a kígyó fejére fog taposni és a kígyó annak sarkát fogja mardosni. (1Móz 3,15).

Látod testvérem, mennyire nem kívánja Isten a gonosznak halálát; mennyire kinyitja rögtön atyai szívét; mennyire megindítja azonnal a mentő akciót a bűnbe esett, a gonoszok halála felé meginduló első ember-pár felé. És mikor eljött az időknek teljessége, nézd, a golgotai kereszten mi történt akkor. Szenvadni kell a bűnért? Isten magára vállalja a bűnös szenvedését. Meg kell a bűnért kínok között halni? Ő elmegy és meghal helyettünk. Poklokra kell alászállani? Alászáll Ő maga a poklokra. Mintha a nagy tárgyaláson odaállana Szent Fia képében önmaga a törvény

elé, betakarna bennünket Őmaga az Ő csodálatos varratlan köntösével és azt mondaná: ne bántsátok ezt a nyomorult, ezt a koldus, rongyos, bűnökbe ment szerencsétlen gonosz embert. Itt vagyok én, törvény! Töltsd ki rajtam haragodnak minden bosszúját. Büntess meg engem! Ezt a szerencsétlen embert pedig hagyd el, ne bántsad.

Érzel-e testvérem valamit abból a csodálatos felségből ebben a jelentben, amelyet éreztek a Jézus elfogatására kiküldött katonák akkor, amikor Jézus előlépett a kert sűrűjéből, odaállt szent fenségében azok elé, akik botokkal és fustélyokkal jöttek érette és azt mondotta: Ha a názáreti Jézust keresitek, én vagyok az, ezeket ne bántsátok (Jn 18,8). Ez a rövid mondat, ez az elhárító mozdulat, amellyel a mi Urunk Jézus ezt mondja: ezeket ne bántsátok, ezeket bocsássátok el, ez a golgotai kereszt magyarázatának a lelki vetülete. Ez történt a kereszten. Ennyire nem akarja az Úr a gonosznak halálát.

És ez a cselekedet a mi Urunk Jézusnál nem egy pillanat hősi póza csupán, hanem tudatosan vállalt szolgálat. Számomra újra meg újra egyre nagyobbá válik az, hogy az én Uram Jézus Krisztusom 33 esztendő telt el ezen a földön, 33 esztendő alatt hogyan megismert bennünket – ha lehet és szabad teljesen emberileg szólanom e kérdésről – hogyan kihűlhetett 33 esztendő alatt forró drága szíve, mely Őt arra indította ott fenn, hogy lejöjjön megváltani ezt a világot; ha onnan messziről nyomorúságunk, rabságunk olyan származékot keltő is volt, 33 esztendő közelségében mennyire meg kellett neki ismernie azt, hogy kicsoda az ember. Hányszor lett volna neki joga és oka ahhoz, hogy azt mondja: itt hagyom ezt a földet, mert nem érdemes megváltani ezt a világot. És mégis itt maradt és mégis megváltott minket s nem hagyott itt undorral bennünket, hanem ment a keresztre. Hogy ez mit jelentett neki, megláthatod, ha nézed Őt a Gecsemáné kertjében, ahogyan véres verítéket izzad, ahogyan tusakodik az Atyával, hogy keressen más megoldást a váltságra, a gonosz halálának megakadályozására, mint az igaz Krisztus halálát a kereszten.

Melyikünknek van bátorsága a kereszt alatt Isten szemére hányni a felelőséget azért, hogy én bűnben vagyok, hogy én úgy elbuktam, amint elbuktam, s hogy én elfogok kárhozni? Nem lehet mást felelnem, mint azt: óh én bűnöm, óh én igen nagy bűnöm!

De még itt nem fejeződik be annak bizonyítása, hogy Isten nem akarja a gonosznak halálát. Ő nem elégedett meg azzal, hogy megtörtént a váltság szubjektív ténye, Ő gondoskodott arról, hogy ez a zugolyában lett dolog, ez a golgotai kereszt felemeltessék, mint a pusztában az ércbíró (4Móz 21,4-9), hogy meg tudjon gyógyulni az, aki rá feltekint. Elküldötte Isten az Ő Szent Lelkét. Nézzétek, hogy mit csinál a Szent Lélek azért, hogy valóra váljék Isten vágya: nem kívánom a gonosznak halálát.

Gondolatok-e már arra, hogy milyen csodálatos egy-egy ilyen vasárnap. Ezen a világon hány templom nyílik meg ezen a napon, hány helyen hirdetik az Ő Igéjét, nagy dómokban és egyszerű fa-kunyhókban, szórványok apró hajlékaiban és hatalmas néptömegek előtt, mindenütt hangzik: ember! gonosz halál felé, veszedelembe rohanó ember halld meg: Isten nem kívánja a gonosznak halálát. Ő úgy szerette ezt a világot és benne úgy szeret téged, „*hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16). Ezért van minden istentisztelet, ezért nyomnak ki minden bibliát, ez szólaltatja meg minden bizonyágtétvőnek az ajkát, ezért vannak konferenciák, ezért vannak evangelizációk, téged is ezért kényszerített el ide most Isten Szent Lelke, mert nem akarja a bűnösnek halálát és nem akarja, hogy néked a gonosz halálával kelljen meghalnod és elmenned az örök kárhozatra.

Ézsaiás próféta könyve 5. fejezetében van egy példázat az Úr terméketlen szőlőjéről. A 4. versben így szól az Úr: „*Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?!*” Ugyanez a kérdése Istennek ma is: Ember, mondd meg nekem, mit kellett volna még tenni Istennek azért, hogy te megtérj, hogy megakadályozza azt, hogy néked a gonosznak halálával kelljen meghalnod. Mit kellett volna még megtennie?! Ami a kereszten történt és amit a Szent Lélek végez, azon túl az Isten se tehet többet. És ha te ezt ma még nem látod, egyszer majd meg fogod látni.

Felfigyeltél-e már arra, hogy valahányszor Isten Igéjében olyan történet van feljegyezve, amely a gonosz halálával meghalt emberek magatartásáról beszél nekünk, ott mindenütt annak az igazságát látjuk, hogy minden száj akkor bedugatik. Gondolj testvérem Máté evangéliumában a tíz szűz példázatára, amely ezzel az egyszerű mondattal fejeződik be: „*és bezáraték az ajtó*” (Mt 25,10). Az ajtó előtt ott ül öt szűz. Ugyanúgy vannak öltözve, mint akik bent vannak, csak egy szál deszka választja el tőlük a bent lévőket. Az ő kezükben is ugyanúgy lobog a mécses, mint ahogyan a bentiek mécsese, amely bevilágítja a vőlegény csodálatosan szép alakját. Amíg ott ülnek a sötét, hideg éjszakában kint, nincs bennük tiltakozás, hogy bezáratott az ajtó. Nem érvelnek: Uram, nyisd meg az ajtót, nézd, felkészültünk reá, itt a mécses a kezünkben, nem volt benne ugyan olaj, de most már ég, bocsáss be, te vagy a mi egyetlen reménységünk. Minden száj bedugatik. – Ezzel nyilvánvalóvá válik, hogy mikor Isten ítél, akkor az ember nem tud mást tenni, mint lehajtja a fejét és elfogadja az ítéletet, mert „*jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid*” (Jel 16,7).

Mikor a királyi menyegzőről szóló példázatban elhangzik a gazda ítélete: „*Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád?*”, ezt olvassuk utána: „*Az pedig hallgata.*” (Mt 22,12). Nem tudott a kérdésre mit felelni, mert mikor Isten ítél, akkor minden száj bedugatik. Minden mentség elmarad.

Igen. Isten nem kívánja a gonosz halálát. Hát te kívánod azt, hogy megtéretlenül, gonoszul, a gonoszok halálával kárhozatba menj? Hát lehet olyan balgatag ember, aki ezt kívánná?! Nem! Az ember sem kívánja ezt. Valaki más kívánja. Az ős gonosz kívánja. A Sátán kívánva kívánja, hogy az ember meg ne térjen, hanem a gonoszok halálával pusztuljon el.

Testvérem, nézd, Isten mindazt, amit most hallottál, azért mondatta el, mert nem kívánja, hogy te, meg én a gonosz halálával haljunk meg, hanem kívánva kívánja, hogy megtérjünk és éljünk. Isten nem kívánja, én nem kívánom, – hát ne mondd az Ördögnek azt, hogy legyen meg a te akaratod, hanem mondd azt Istennek, hogy legyen meg a Te akaratod Uram! Téríts meg engem Uram, hogy megtérjek és éljek.

Ámen.